Ο χριστιανός είναι ναός τού Θεού (Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Ιουνίου, 2023

Ἐδῶ βρίσκεται τὸ **θεῖο γνώρισμα τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης**: ὅτι ὁ Θεὸς τὴν γεμίζει, ὅτι **ὁ Θεὸς γίνεται τὸ περιεχόμενό της, ὅτι ὁ Θεὸς ζεῖ σ' αὐτὴν σὰν σὲ δικό του ναό, οἶκο του, σῶμα του**. Ἡ ἀνθρώπινη φύση ἔχει ἐκπληρώσει αὐτὸ τὸ γνώρισμα στὴν τελειότητά του στὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου πλήρης Θεοῦ καὶ εἶναι στ' ἀλήθεια **ναὸς Θεοῦ**, στὸν ὅποιο «κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς» (Κόλ. 2,9).

Αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ οἱ χριστιανοὶ εἶναι χριστιανοὶ, διότι εἶναι ὅπως εἶναι αὐτός: εἶναι δηλαδὴ κι αὐτοὶ ναὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπου ζεῖ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Μὲ ποιὸν τρόπο ζεῖ κάποιος μέσα στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ; Μὲ τὴ θεία λατρεία, μὲ τὴν προσευχή.

Ἐπειδὴ ὁ χριστιανὸς εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ, στὸν ὁποῖο κατοικεῖ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ (Α΄ Κόρ. 6,19), ἡ ζωή του δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία συνεχὴς θεία λατρεία. Κάθε σκέψη τοῦ χριστιανοῦ, κάθε του αἴσθηση, κάθε του πράξη μετέχει στὴν θεία λατρεία, ποὺ ἀδιάκοπα ἐπιτελεῖται στὸν θρόνο τῆς καρδιᾶς του.

Ὁ χριστιανὸς εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ: ἂν ἡ ψυχὴ του εἶναι ζωντανὸ εἰκονοστάσι, μὲ Ἅγιο δίπλα στὸν Ἅγιο, μὲ ὑπηρέτη τοῦ Θεοῦ πλάι στὸν ὑπηρέτη τοῦ Θεοῦ, μὲ δίκαιο πλάι στὸ δίκαιο. Κι ἂν οἱ σκέψεις, οἱ αἰσθήσεις, οἱ πράξεις του εἶναι ἀναρίθμητα καντήλια ποὺ καῖνε μπροστά τους. Κι ἂν οἱ εὐαγγελικές του ἀρετὲς εἶναι χρυσὰ θυμιατήρια ἀπὸ τὰ ὁποία ἡ εὐωδία τῆς μυρωμένης εὐώδους εὐαγγελικῆς

διάθεσης ἀναδίνει εἰρηνικὰ καὶ ἀσταμάτητα.

Ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ παραμένει ναὸς, ὅσο καιρὸ παραμένει «οἶκος προσευχῆς» (Ἤσ. 56, 7), ὅσο ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἡ θεία λατρεία, λαμβάνει χῶραν σ' αὐτόν. Μόλις αὐτὴ σταματήσει, μετατρέπεται σὲ «σπήλαιον ληστῶν» (πρβλ. Μάτθ. 21,13, Μάρκ. 11, 7, Λούκ. 19, 46)...

Ὁ πνευματοφόρος Ἀπόστολος (ὁ Παῦλος) γράφει στοὺς Κορίνθιους: «*οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὐ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ; ...ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστέ ζῶντος*» (Α΄ Κόρ. 6, 19, Β' Κόρ. 6, 16).

Κάθε ἱερὸς ναὸς εἶναι καὶ ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ ἐπάνω στὴν γῆ. Καὶ ὅταν εἶσαι μέσα στὸν ναό, ἤδη βρίσκεσαι στὸν οὐρανό. Ἔτσι, ὅταν ἡ γῆ σὲ συνθλίβει μὲ τὴν κόλασή της, τρέξε στὸν ναό, μπὲς μέσα καὶ νά, εἶσαι μέσα στὸν παράδεισο. Ἂν οἱ ἄνθρωποι σὲ ἐνοχλοῦν μὲ τὴν κακία τους, νὰ προσφεύγεις στὸν ναό, νὰ γονατίζεις μπροστὰ στὸν Θεὸ καὶ Ἐκεῖνος θὰ σὲ προσλάβει κάτω ἀπὸ τὴν γλυκιὰ καὶ παντοδύναμη προστασία Του. Ἂν πάλι συμβεῖ νὰ πέσουν ἐπάνω σου ὁλόκληρες λεγεῶνες δαιμόνων, ἐσὺ τρέξε στὸν ναό, ἀνάμεσα στοὺς Ἀγγέλους, ἐπειδὴ ὁ ναὸς εἶναι πάντοτε γεμάτος ἀπὸ Ἀγγέλους καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ θὰ σὲ προστατεύσουν ἀπὸ ὅλα τὰ δαιμόνια τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ τίποτα δὲν μποροῦν νὰ σοῦ κάμουν.

Χριστιανὸς σημαίνει, ὅτι εἶμαι ὅλος τοῦ Χριστοῦ, ἐξ' ὅλης τῆς ψυχῆς, ἐξ' ὅλης τῆς καρδίας, ἐξ' ὅλης τῆς διανοίας καὶ ἐξ' ὅλης τῆς βουλήσεως.

Μὴν λησμονεῖτε ἀδελφοί: ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ εἴμαστε ἰσχυροὶ διὰ τοῦ Θεοῦ. Ποιὸς μπορεῖ τότε νὰ εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμᾶς; Κανείς! Κανείς! Κανείς! Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, μὰ καὶ ἀπὸ τοὺς δαίμονες! Μὰ **δίχως τὸ Θεό, τί εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι σὲ αὐτὸ τὸν κόσμο;** Παιχνίδι τῆς ἁμαρτίας, παιχνίδι τοῦ κακοῦ, παιχνίδι στὰ χέρια τοῦ διαβόλου. Ὦ ἀδελφέ, ὦ ἄνθρωπε, μὲ κάθε ἁμαρτία μὲ τὴν ὁποία σὲ καταβάλλει, ὁ διάβολος γελᾶ μαζί σου. Καὶ ὅταν σὲ καταβάλλει σὲ πολλὲς ἁμαρτίες, τότε ὁρμαθὸς ἀπὸ πολλὰ δαιμόνια σιμώνουν γύρω σου ἀπὸ κάθε γωνιά.

Δίχως τὴν πίστη στὸν Κύριο καὶ Χριστό, δίχως τὴν ἀναγέννηση ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ, δίχως τὴν ζωὴ ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ, **ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ παραμένει ἐργαστήριο δαιμόνων**.

Ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἡ Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἐνοχλοῦν τοὺς ἄνομους, ἐνοχλοῦν αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἀνήμποροι ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, ἐνοχλοῦν ὅλους, ὅσοι εἶναι μεθυσμένοι ἀπὸ τὰ διάφορα πάθη. Μήπως καὶ σήμερα δὲν κραυγάζουν οἱ Χριστομάχοι: σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν! Μήπως καὶ σήμερα δὲν ζητοῦν τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ;

Ὦ ναί, **ὅταν οἱ ἄνθρωποι τρελαθοῦν ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια, ὅταν ἀλλοφρονήσουν ἀπὸ τὴν αὐταρέσκεια, τότε δὲν τοὺς χρειάζεται ὁ Θεός, δὲν χρειάζονται τὴν Δικαιοσύνη Του, ἀφοῦ ἀνακηρύσσουν τὸν ἑαυτό τους γιὰ Θεό. Προτείνουν τὴν ἐλάχιστη καὶ ψεύτικη ἀλήθεια τους ὡς τὴν μεγάλη, τὴν σωτήρια ἀλήθεια. Ἀνακηρύσσουν ἀκόμα, τὴν ἐλάχιστη γήινη, δικὴ τους ἀνάπηρη δικαιοσύνη ὡς τὴν μέγιστη δικαιοσύνη: δὲν μᾶς χρειάζεται ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Χριστοῦ, δὲν θέλουμε τὴν Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.**

Ποιὸ τὸ ὄφελος ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀμερικὴ καὶ ὅλες οἱ ἤπειροι τρέχουν νὰ κατακτήσουν τὸν κόσμο, τὸ σύμπαν, τὴν Σελήνη, τὸν Ἄρη καὶ τ’ ἀστέρια; Τί θὰ ὠφελήσει τὸν ἄνθρωπο ἂν ἀποκτήσει τὸν κόσμο ὅλο καὶ βλάψει τὴν ψυχή του, ἂν χάσει τὴν ψυχή του; Ἀπὸ ποιὸν θέλετε ὦ ἄνθρωποι νὰ κατακτήσετε τὴν Σελήνη; Ἀπὸ ποιὸν νὰ πάρετε τὰ ἄστρα; Ἀπὸ τὸν Κύριο, ὁ Ὁποῖος τὰ ἔχει σπείρει σὰν ἄλλα ἄνθη στὴν ἀτέλειωτη ἀπεραντοσύνη; **Πόσο ἐλεεινὸς εἶναι ὁ εὐρωπαῖος ἄνθρωπος, ὅταν ἐκστρατεύει κατὰ τοῦ οὐρανοῦ σὰν νὰ πρόκειται γιὰ τὸν ἐχθρό του!**

Σοφὸς ἐκεῖνος, ποὺ χτίζει τὸ οἰκοδόμημα τῆς ψυχῆς του στὴν τήρηση τῶν ἱερῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄφρων εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ πράττει τὸ ἀντίθετο. Γιατί**ὅλα ὅσα οἰκοδομοῦνται ἐπάνω στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ, ἀντέχουν σὲ ὅλες τὶς καταιγίδες καὶ φουρτοῦνες καὶ στὰ δεινὰ τῶν πειρασμῶν, τῆς ἁμαρτίας, τοῦ θανάτου καὶ τοῦ διαβόλου. Ὅ,τι πάλι οἰκοδομεῖται δίχως Χριστὸ καὶ ἐρήμην τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐνάντια στὸν Χριστό, εὔκολα καταρρέει καὶ συντρίβεται, μόλις φανοῦν οἱ φουρτοῦνες τῶν πειρασμῶν, τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν παθῶν, μὰ κυρίως ὅταν φανοῦν ὁ ἄνεμος τοῦ θανάτου καὶ τοῦ δαιμονισμοῦ.**

Φαίνεται πὼς ὅλοι, συνειδητὰ καὶ ἀσυνείδητα, πασχίζουν νὰ ἀλλάξουν τὴν ἀπὸ Χριστοῦ δοσμένη οἰκονομία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, νὰ τὴν φτιάξουν κατ’ εἰκόνα καὶ ὁμοίωση δική τους. **Στὴν θέση τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ ν’ ἀποτυπώσουν τὴν δική τους εἰκόνα**, νὰ καταλάβουν τὸ μέρος τῆς εἰκόνος. Ὅλα αὐτὰ ὅμως, λίγο ἢ πολύ, ἀγγίζουν **τὰ ὅρια τῆς ἀνταρσίας**: **ἀπέρριψαν τὸν ἀπὸ Χριστοῦ ὁρισμένο οἰκονόμο, τὴν προσευχή, ἀπὸ τὸν οἶκο τῆς προσευχῆς, καὶ νευρικὰ εἰσήγαγαν τοὺς νομικοὺς καὶ συνταγματικοὺς καὶ τοὺς ἐπιστημοφιλοσοφικοὺς οἰκονόμους, αὐτοὺς τοὺς στερημένους ἀπὸ χάρη καὶ προσευχή.**

Εἶναι φοβερὰ καὶ ἀπελπιστικὰ πολλοί, πάμπολλοι, ἐκεῖνοι ποὺ ἐξυμνοῦν (θεοποιοῦν) τὸ «πνεῦμα τῶν καιρῶν», τὸ ἐνθρονίζουν στὴν καθέδρα τῆς διανοίας τους, τὸ προσκυνοῦν ὡς βασιλέα καὶ Θεό τους, τοῦ προσφέρουν θυσίες νομίζοντας, ὅτι προσφέρουν ὑπηρεσία στὸν Χριστό. Γι’ αὐτοὺς δὲν εἶναι τὸ Αἰώνιο κριτήριο γιὰ τὸν χρόνο, ἀλλὰ ὁ χρόνος γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Δὲν νιώθουν, πὼς**ὁ χρόνος δίχως τὴν**

Αἰωνιότητα εἶναι τὸ πιὸ φρικιαστικὸ μεταφυσικὸ τέρας, τὸ ὁποῖο σχεδιάζει κακοποιημένες φιγοῦρες τῆς ζωῆς παρμένες ἀπὸ τὸ φυσικὸ χῶρο, πλάθει τὴν ὕλη σὰν ἄλλο ζυμάρι καὶ τὴν καταβροχθίζει μὲ λαιμαργία. Καὶ ὁ Χριστός; Αὐτὸς ὁ περίεργος Χριστός; Γιὰ τὴν χριστομάχο ὑψηλοφροσύνη δὲν εἶναι παρὰ μία τελειωμένη ἱστορία στὰ μεθυσμένα στόματα τῆς τραγωδίας ποὺ ἔχει μεθύσει τὸν πλανήτη.

Μεγάλη χαρά μοῦ προξενεῖ πάντοτε, ὅταν ἀνάμεσα στοὺς διανοούμενους συναντήσω κάποιαν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἱστοριοσοφία της δὲν ἐμπίπτει στὸ χῶρο τῆς ζωολογίας. Συγχωρῆστε μου τὸ παράδοξο τῆς διαπίστωσης, μά μοῦ τὸ ἐπιβάλλει ἡ ἐμπειρία μου.

…Τὸν γνήσιο ἱερέα δὲν θὰ πρέπει νὰ σκανδαλίζουν μήτε οἱ κακοὶ ἱερεῖς μὰ μήτε καὶ οἱ κακοὶ ἀρχιερεῖς. Αὐτὸς πάντοτε ἀτενίζει πάνω ἀπὸ αὐτούς, πάντοτε προσβλέπει πρὸς τοὺς ἁγίους ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς. Βλέπει τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, τὸν ἅγιο Σάββα, τὸν ἱερομάρτυρα διάκονο Ἀββακοὺμ καὶ πλῆθος ἄλλων ἁγίων. Πρὸς αὐτοὺς ἀναφέρεται ὁλόψυχα, αὐτοὺς θαυμάζει καὶ ἀπὸ αὐτοὺς χειραγωγεῖται. Καὶ ἐκεῖνοι; Ε-κείνοι ὅλοι τους εἶναι ὁλοζώντανοι καὶ σήμερα μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὅπως ἦταν χθὲς μὰ καὶ πρὶν ἀπὸ χίλια χρόνια.

Ζῶντες ὅλοι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ζῶντες ὅλοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ζῶντες ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ ἅγιοι Ὁμολογητὲς καὶ καθημερινὰ συλλειτουργοῦν μαζὶ μέ μᾶς τοὺς ἀναξίους λειτουργούς τοῦ Θεοῦ στὴ Θεία Λειτουργία.

Ἐσύ, ἀγαπητέ μου, σὰν νὰ ἀμφέβαλες πρὸς στιγμὴν γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ τὸ πνεῦμα σου κλονίστηκε. Ψηλὰ τὸ κεφάλι! Γιατί κανένας μέσα στὸ ἀνθρώπινο γένος δὲν ἔχει αὐτό, ποὺ ὁ ἱερέας τοῦ Χριστοῦ κατέχει. Τὸ σημαντικὸ εἶναι: στερεώσου μὲ πίστη, προσευχὴ καὶ ἀγάπη στὸν θαυμαστὸ Κύριο, στὸν γλυκύτατο Κύριο καὶ κάθε θάνατος θὰ φύγει μακριά σου, πολὺ δὲ περισσότερο, ἡ ἀπόγνωση καὶ τὰ τέκνα ἐκείνης.

Δίχως τὸν θαυμαστὸ Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὅλα τὰ ἀνθρώπινα μεταβάλλονται ἀναπόφευκτα σὲ χάος, σὲ φρίκη, σὲ θάνατο, σὲ κόλαση: ἡ φρόνηση σὲ ἀφροσύνη, ἡ αἴσθηση σὲ ἀπόγνωση, ἡ ἐπιθυμία σὲ αὐτοδιάσπαση μέσα ἀπὸ τὴν αὐτοθέωση ἢ τὴν αὐτοεξουθένωση.

Ὅλα πάλι τὰ εὐαγγελικὰ προβλήματα ἐπικεντρώνονται οὐσιαστικὰ στὸ πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου ἐπικεντρώνονται σὲ ἕνα μόνο πρόβλημα, ἐκεῖνο τοῦ Θεανθρώπου. **Μονάχα ὁ Θεάνθρωπος ἀποτελεῖ τὴν λύση στὸ καθολικὸ αἴνιγμα ποὺ λέγεται ἄνθρωπος. Δίχως Θεάνθρωπο καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο, ὁ ἄνθρωπος πάντα -συνειδητὰ ἢ ὄχι- μεταλλάσσεται σὲ ὑπάνθρωπο, σὲ ὁμοίωμα ἀνθρώπου, σὲ ὑπεράνθρωπο, σὲ διαβολάνθρωπο. Ἀπόδειξη καὶ ἀποδείξεις γιὰ τοῦτο; Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.**

Ἐγὼ πασχίζω πάντοτε νὰ ἐπιβεβαιώνω τὶς σκέψεις μου στὰ γραπτὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Παρακαλῶ λοιπὸν καὶ ἐσᾶς, ὅσα λαμβάνετε ἀπὸ ἐμένα, νὰ τὰ ἐπαληθεύετε μὲ αὐστηρότητα ἐπάνω στοὺς Ἅγιους Πατέρες.

(Πηγή: agiazoni.gr*)*